

Ние се раздѣляме. Тѣжно чувство: плачимъ, даваме обѣщания да си пишемъ. Нѣкои весело, бодро гледатъ отпръдѣ си, съ нетърпение чакатъ да нагазятъ въ живота, който сѣ виждали прѣзъ пансионерскитѣ стѣни и който тѣй ги е блазнѣлъ. На лицата на други се чете загриженостъ. Що ли ги чака? . . .

Що ли ме чака? питамъ се азъ и сърцето ми се свива отъ тъга: азъ смѣтно усѣщамъ, че прѣстѣпвайки за сетенъ пѣтъ прага на пансиона, азъ тамъ оставамъ безгрижността.

— Ще ми дадатъ ли стипендия?

— Ако „не“, ще ли има за менъ въ Шуменъ учителско мѣсто?

Два първи мои жизнени въпроси . . .

Разотидохме си . . .

Слѣдъ малко въ Шуменъ азъ получихъ телеграма, подписана отъ тогавашния министръ Каролевъ:

„Стипендии за момичета за сѣдване въ странство не се отпускатъ“

А още слѣдъ малко обяви се Сръбско-Българската война . . .

Гр. София, септемврий 1904 год.